

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Procesretskontoret
Sagsnr.: 2005-749-0048
Dok.: MFK40269

Besvarelse af spørgsmål nr. 1 og 2 af 28. oktober 2005 fra Folketingets Retsudvalg (Behandlingen af større straffesager om økonomisk kriminalitet, adgang til teleoplysning i visse børsstraffetlige sager m.v.) (L 26).

Spørgsmål nr. 1:

”Ministeren bedes redegøre for, hvor ofte indenretlige afhøringer bliver anvendt ved domstolene om året.”

Svar:

Efter retsplejelovens § 747 kan der foretages indenretlige afhøringer, bl.a. når det er påkrævet for at sikre bevis, som ellers må frygtes at ville gå tabt, eller som ikke uden væsentlig ulempe eller forsinkelse vil kunne føres umiddelbart for den dømmende ret.

Justitsministeriet har anmodet Domstolsstyrelsen om oplysninger om anvendelsen af indenretlige afhøringer ved domstolene.

Af Domstolsstyrelsens svar fremgår bl.a.:

”Domstolsstyrelsen har til brug for besvarelsen indhentet oplysninger fra præsidenterne for Østre- og Vestre Landsret samt præsidenterne for Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde.

Det fremgår af retternes besvarelser, at der ikke føres statistik for sagsområdet, hvorfor en nøjagtig besvarelse af spørgsmålet ikke er mulig.

Det fremgår imidlertid af **landsretternes** besvarelser, at indenretlige afhøringer efter retsplejelovens § 747 kun meget sjældent anvendes. Vestre Landsret har således kun kunnet finde frem til én enkelt sag, hvor der er gennemført en indenretlig afhøring inden for de seneste 3 år.

De **præsidentledede byretter**, med undtagelse af Københavns Byret, har skønsmæssigt ansat antallet af indenretlige afhøringer til ca. 15-20 om året. Af besvarelsen fra Københavns Byret fremgår, at byretten fra omkring juli måned 2005 særskilt har registreret sager vedrørende anmodninger om inden-

retlige afhøringer i straffesager i henhold til retsplejelovens § 747. Der er registreret 58 afhøringer i perioden 1. juli 2005 til 1. november 2005, og på denne baggrund skønner byretten, at antallet af indenretlige afhøringer i 2005 vil udgøre ca. 140.”

Spørgsmål nr. 2:

”Ministeren bedes vurdere brugen af indenretlige afhøringer som instrument i straffetsplejen.”

Svar:

Det følger af bevisumiddelbarhedsprincippet, at vidneforklaring som udgangspunkt afgives i forbindelse med domsforhandlingen for den ret, hvor sagen behandles.

Retsplejelovens § 747 indeholder dog en fravigelse fra bevisumiddelbarhedsprincippet. Som beskrevet ovenfor kan der i medfør af denne bestemmelse foretages indenretlige afhøringer, bl.a. når det er påkrævet for at sikre bevis, som ellers må frygtes at ville gå tabt, eller som ikke uden væsentlig ulempe eller forsinkelse vil kunne føres umiddelbart for den dømmende ret. Som eksempel kan nævnes, at et vidne ligger for døden, eller at der er risiko for, at et vidne ikke på et væsentligt senere tidspunkt under domsforhandlingen vil være i stand til at afgive en troværdig forklaring.

Der skal således efter de gældende regler foreligge særlige omstændigheder, der kan begrunde en sådan form for bevisførelse forud for domsforhandlingen, og det vil f.eks. ikke i sig selv være tilstrækkeligt, at parterne er enige herom. Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke grundlag for at ændre herpå.

Forslaget til retsplejelovens § 877, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, hvorefter et vidnes forklaring til politirapport efter rettens bestemmelse kan anvendes som bevismiddel, hvis parterne er enige herom, har et andet sigte. Formålet er at opnå en procesbesparelse, således at det f.eks. kan undgås at skulle afhøre flere vidner med ensartede forklaringer. Det er et centralt element i bestemmelsen, at parterne – der begge vil være bekendt med forklaringen – er enige om at anvende forklaringen som bevismiddel. Det må antages, at kravet om enighed i praksis vil betyde, at ordningen fortrinsvis vil blive anvendt i forbindelse med mere perifære vidneforklaringer, således at dokumentation af vidners forklaringer til politirapport også fortsat vil have undtagelsens karakter. Det er i sidste ende retten, der træffer afgørelsen, ligesom det naturligvis også er retten, der tager stilling til forklaringens værdi som bevis i sagen.

